

LBRIS

We know
books

Natsume Sōseki, *Yume jūya*

Copyright © 2025 by ALICE BOOKS, pentru prezenta ediție
în limba română

All rights reserved.

Pe copertă: Tsukioka Yoshitoshi (1839-1892), *Fujiwara no Yasumasa cântând la flaut la lumina lunii* (1883)

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SŌSEKI, NATSUME

Zece nopți cu vise / Natsume Sōseki; trad., pref. și note de Raluca Nicolae. -

Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-16-3

I. Nicolae, Raluca (trad.; pref.; note)

821.521

Natsume Sōseki

Zece nopți cu vise

Traducere, prefață și note
de Raluca Nicolae

2025

Cuprins

<i>Prefață. Sub ochiul nocturnului</i> (Raluca Nicolae)	11
Prima noapte	33
A doua noapte	41
A treia noapte	49
A patra noapte	57
A cincea noapte	65
A șasea noapte	73
A șaptea noapte	81
A opta noapte	89
A noua noapte	97
A zecea noapte	105
Mormântul motanului	113

Prima noapte

În vis se făcea că...

Ședeam cu brațele încrucișate la căpătâiul ei. Cu ochii pironiți în tavan, femeia mi-a spus cu o voce liniștită că îi sosise clipa. Părul lung, răsfirat pe pernă, îi încadra chipul rotund, cu trăsături molatice. Obrajii dalbi aveau reflexe de un sângeriu cald, iar buzele îi erau colorate într-un roșu vibrant. Nu părea defel în pragul morții. Totuși mi-a spus clar, pe un ton calm, că are să se stingă în curând. Știam și eu asta, firește. M-am aplecat peste ea și, privind-o, am întrebat-o din nou dacă într-adevăr e pe moarte. Ea a deschis larg ochii și a încuviințat. Din spatele genelor lungi, ochii săi mari și umezi erau negri ca smoala.

Mi-am surprins propria oglindire plutind vie în străfundul pupilelor sale întunecate.

Fără să îmi dezlipesc privirea din abisul străveziu al ochilor ei negri, strălucitori, m-am întrebat dacă într-adevăr nu mai are mult de trăit. Mi-am apropiat încetișor buzele de pernă și am implorat-o să-mi spună că nu va muri, că totul va fi bine. Însă ea, cu ochii întunecați, umbriți de somn, mi-a zis pe același ton liniștit:

— Ba da... Voi pieri...

— Mă vezi la față? am întrebat-o pe nerăsuflete.

— Desigur, mi-a spus ea cu un surâs. Îți văd chipul oglindit acolo...

Am tăcut și mi-am ridicat fața de pe pernă. Mi-am încrucișat brațele la piept și întrebarea mi-a revenit obsesiv în minte: „Chiar avea să moară?”.

După o vreme, a vorbit iarăși:

— Te rog să-mi sapi groapa cu o scoică din cele ce fac perle, iar la căpătâi să-mi pui un ciob de stea căzătoare. Stai apoi de veghe la mormânt până ce mă voi întoarce.

— Când? Când te vei întoarce? am întrebat-o.

— Soarele se va ridica pe cer și va scăpăta, și iar se va ridica pe cer, și iar va scăpăta... Globul

său sângeri¹ va călători întruna de la răsărit la apus... de la răsărit la apus..., dar tu să stai să mă aștepți.

N-am scos niciun cuvânt, dar am încuviințat. Femeia și-a ridicat puțin vocea blândă, făcându-și curaj:

— Astfel se va scurge un veac. Dacă în tot acest răstimp îmi vei veghea mormântul, îți făgăduiesc că ne vom revedea negreșit.

I-am promis că așa voi face. Nici n-am rostit bine aceste vorbe, că am văzut cum chipul ce mi se oglindea viu în ochii ei negri s-a încetșat și s-a topit pe de-a-ntregul, ca o umbră lină tremurând pe ape tulburi. Ea a închis brusc ochii. O lacrimă stingheră i s-a prelins pe obraz printre genele lungi. Murise.

Am coborât în grădină și am început să sap cu o scoică mare, netedă, cu muchii ascuțite. Scurmam asiduu, cu razele lunii lucind pe spatele scoicii. Mirosea a jilav. În cele din urmă, am reușit să termin și am așezat-o în mormânt. Cu infinită blândețe, am pus peste ea pământ moale. Luna

1. Tradițional, japonezii văd soarele de culoare roșie, nu galbenă, de aici și reprezentarea sa pe steagul național.

strălucă și mai tare pe spatele scoicii cu fiecare pumn de țărână aruncat în groapă.

Apoi am cules un crâmpei de stea căzătoare și l-am depus cu băgare de seamă pe mormânt. Ciobul era rotund. Pesemne că muchiile colțuroase i se șlefuiseră în toți anii aceia în care călătorise prin văzduh. L-am ținut bine, ca să îl pun pe pământ, dar o clipă mi s-a părut că pieptul și brațele mi se înfierbântaseră puținel.

M-am așezat pe mușchiul verde, gândindu-mă că aveam să aștept un veac. Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat la piatra rotundă de pe mormânt. Între timp a răsărit soarele – exact așa cum prorocise ea. Un soare mare și roșu. Ceva mai târziu, după cum fusesem prevenit, globul sângeriu a scăpătat. Așa s-a scurs prima zi...

După o vreme soarele de un roșu aprins s-a înălțat iar alene pe cer, apoi a apus liniștit. Așa s-a scurs și a doua zi...

Tot numărând zilele, m-am pomenit că, în cele din urmă, pierdusem șirul atâtor și atâtor sori roșii răsărind și scăpătând la orizont. Cine mai știa câți străbătuseră înaltul cerului, pe deasupra capului meu? Trecuse atâta amar de vreme, dar tot nu se împlinise sorocul... Uitându-mă la piatra

rotundă, năpădită de mușchi, mi s-a înfiripat în minte gândul că, de fapt, am fost tras pe sfoară.

Tocmai atunci, un vrej verde și-a croit pieziș drum de sub piatra funerară și, mărindu-se văzând cu ochii, mi s-a oprit în dreptul pieptului. Din vârful său fremătător s-a ivit un boboc lunguiet, firav, puțin strâmb, care și-a deschis cu delicatețe petalele chiar în fața mea. Mireasma de crin¹ alb mi-a năpădit întreaga ființă. De sus, din văzduh, a căzut un strop de rouă și floarea a prins a se zbuciuma sub povara ei lichidă. Mi-am întins gâtul și am sărutat petalele dalbe, scaldate în roua rece. M-am tras înapoi și privirea mi s-a îndreptat fără voie spre depărtările albastre, unde sclipia Luceafărul de dimineață.

Abia atunci mi-am dat seama că se scursese un veac.

1. În japoneză, „crin” este *yuri* și se scrie 百合; prima ideogramă înseamnă „sută”, iar a doua, „a se întâlni; a se armoniza, a se potrivi”.

LBRIS

We know
books

第二夜

A doua noapte

În vis se făcea că...

Ieșeam din camera starețului și mergeam pe coridor, îndreptându-mă spre odaia mea, unde un lampion de hârtie răspândea o lumină slabă. M-am lăsat într-un genunchi pe pernă, să schimb fitilul. Am auzit cum un cuișor aromat, ce aducea cu un boboc de floare, s-a izbit de lacul sta-cojiu al suportului. Odaia a fost brusc inundată de lumină.

Picturile de pe ușile glisante purtau semnătura lui Buson¹: siluetele negre ale sălciilor, unele mai înnegurate, altele mai deschise la culoare,

1. Yosa Buson (1716-1783), unul dintre cei mai renumiți scriitori de *haiku* și un mare pictor japonez.